

מאמר התעוררות וחיזוק

מהו"כ עמ"ר ממלל רברבן, זקן ראשי הישיבות, מאור דרכנו

מורינו ורבינו הגאון הגדול

רבי אליקים שלעזינגער שליט"א

ראש ישיבת הרמה לונדון יצ"ו¹

דברים חוצכים להבות אש על המוצב, ללמוד ולהבין מה רצה הקב"ה מאתנו, ובמה ואיך להתחזק יחד, בעקבות האסון הנורא שפקד את כלל ישראל בליל ל"ג בעומר בהר מירון

* * *

תחלה הרחיב מרן רה"י שליט"א לדבר בנוגע לפרשת השבוע [פרשת אמור] בביאור חובת ההתעלות בקדושה, והאריך לבאר עפ"י המבואר בחז"ל (בתורת כהנים וברמב"ן), וכדהאריך בזה החפץ חיים ז"ל שמהות קדושת האדם תלוי בקידוש שם שמים בעולם, ושלקן יש להזהר מאוד מגודל הנסיון של מאשרים זדים, שהנביא הזהיר על זה גם שומרי תומ"צ, וכמו שנאמר במלאכי (ג, טו): "ועתה אנחנו מאשרים זדים גם נבנו עשי רשעה גם בחנו אלהים וימלטו: אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע", הרי שמדובר ב'יראי ה'', והזהיר אותנו על הנסיון של מאשרים זדים.

וככל שהאדם מוסר נפשו על ריבוי כבוד שמים בעולם, הרי הוא עצמו מתעלה במדריגות של קדושה, אבל אם ח"ו מאשר זדים, הרי הוא היפך קדושה. ובפרט יש להתחזק בזה עכשיו בימי הספירה.

ואח"כ התחיל לדבר על המצב:

[א]... ובענין האסון הנורא שאירע לגודל צערינו בל"ג בעומר דהאי שעתא, כל ראש לחלי וכל לבב דוי, כלל ישראל עטופי אבל ויגון בעת שהקב"ה ירד ולקח לו ארבעים וחמשה נשמות תמימות וטהורות, רובם ככולם צעירי הצאן ונפשות נקיות וחשובות, ילדים ובחורי חמד ואברכים צעירים ל"ע, בודאי שאין זה אלא יסורים של אהבה, שהקב"ה מראה לנו מן השמים לתקן את מעשינו. אמנם תחלה אגיד נאמנה כי לדעתי - כפי שמסתבר וכפי ידיעות ברורות שיש בנושא - לא היה זה רק כשלון וטעות בעלמא [מצד הממשלה], אין לי שום ספק בזה וד"ל...

וראוי להזכיר כאן מה שכבר אמרתי הרבה פעמים דברים נוראים ששמעתי מפי מורי ורבי רשכבה"ג הגה"ק מוהרי"ז מבריסק זיע"א כשפעם תיאר לי איך יהיה סופה של המדינה הזאת, ואמר לי אז בזה הלשון: "ווער עס וועט וועלן ראטעווען זיינע קינדער וועט נישט קענען זיין דארטן, נאר אויב ער וועט שטיין ביים טיר מיט א ביקס" ... ועל גודל תמיהתי ומחשבתי האם נתכוון להגזים קצת, חזר ואמר: "יא, נאר מיט א ביקס" ... עכ"ד, כלומר שהם מוכנים לרציחה ממש. הרי שמה שרואים עכשיו לאחר שבועים שנה, ראה מרן זצ"ל בשעתו.

¹ נאמר לפני תלמידים מקשיבים בשיחה השבועי מידי מוצש"ק בעיני הפרשה ופגעי הזמן, נכתב ע"י אחד השומעים והוגה ע"י כבוד מרן רה"י שליט"א.

וכמו שכבר רואים כולם בתקופה האחרונה שהם מוסיפים להצר לציבור החרדי בכל מיני תחבולות ואופנים, ומוסיפים עוד מכה ורשע, וההסבר לזה פשוט, הרי מעל שבעים שנה שהם מנסים לעקור את כל זיק של התורה הקדושה והיהדות, ולגודל אכזבתם לא עלתה בידם כרצונם, והקב"ה מצילנו מידם, וכל היהדות ממשיכה לפרוח ממש באופן בלתי טבעי, והדבר הזה הוא כקוצים וצנינים בעיניהם, עד שהם רואים בזה סכנה שבאחד הימים החרדים יהיו הבעלים, ולכן אמרו גומר שבכל מחיר לא יניחו להמשיך כן, יהיה מה שיהיה, החרדים לא ישארו כאן... והקב"ה הראה לנו את זה כדי שנדע מה שהם מסוגלים לעשות רח"ל.

ב] ועוד נקודה יש בזה, הרי מכל צרה שמביא הקב"ה עלינו להתחזק ולתקן ולשפר את מעשינו, ואת הנוגע להפרט כבר יודע כל אחד בעצמו את מעשיו הצריכים תיקון, אך מה שנוגע לציבור הכלל הוא שבעוה"ר רבים וטובים נכשלים בענין מאשרים זדים, והרי במקומות רבים בדברי חז"ל מצינו שרשב"י היה תקיף גדול, כאשר **הגמרא שבת** (דף לג:) מספרת איך התחיל גזירת המלכות להורגו, מפני שדיבר בגנותה בגלוי, וכן נזכר שם בדברי הגמרא איך כשיצא מן המערה ראה שאנשים חורשים וזורעים ועוסקים בעניני עולם הזה, וחרה לו הדבר עד שהקפיד עליהם ומתו, וכן רבות.

והנה אין לשער ואין לתאר גודל חילול כבודו ית' וגודל צער השכינה הק' שבזמננו, בעת שהרשעים מרימים ראש ועושים ככל שעולה על רוחם לדבר באלקי ישראל וקדושו, ולהתנכר לתורתו הק', וכן על שמד של שריפת אלפי נשמות ישראל, בתוך פלטרין של מלך, ולאור זאת היו צריכים כולם לצאת במחאות אדירות ברחובה של עיר על גודל חילול כבוד שמים שלא היה כמוה מאז, ואין פוצה פה, זולת קומץ קטן של אלו שלכם עדיין בוערות עבור כבוד שמים. ולא עוד, אלא שבאותה שעה עולים למירון תחת חסותם של המדינה והכוחות שלהם כשמירה בשבילנו, ומרקדים ומרבים שם בשמחה, בעת שהשכינה מתגוללת בעפר ומקוננת על חילול כבודה הנגרמת על ידם...

וכאמור, רשב"י שהיה תקיף וקפדן, כואב לו מאוד כל הענין הזה, ובצדק ניתן לומר שעל זה בא חרון אף הזה, שהרשב"י צועק בזה: כי תבואו לראות פני מי ביקש זאת מידכם רמס חצרי! (ישעיה א, יב), והנשמות הקדושות האלו שהלכו לעולמם, הם הם שהביאו את הקידוש השם לעולם.

ג] ואין זה כי אם מגודל אהבת ה' לעמו, להפריד אותנו מן הרשעים, ועי"ז להביא אותנו לשכרו הטוב, ולהביא את הרשעים למקומם.

וכאשר כבר הזכרתי פעמים רבות המשל הנפלא ששמעתי בשם זקני הגה"צ רבי יעקב אורנטשטיין זצ"ל בענין יסורים של אהבה, והמשיל הדברים לאחד שקנה 'ציפור בית' חדש, שמתחלה כאשר קונה אותה אינה מכירה את בעליה, ועל מנת לשומרה צריכים להכניס אותה לתוך כלוב קטן וסגור כדי שלא תברח, ואחרי כמה שבועות שהתחילה להתרגל לבעליה, אפשר להוציא אותה מהכלוב ולהושיבה בבית גדול, עד שאחרי תקופה נוספת כבר אפשר גם לפתוח את החלון והיא אינה בורחת, ואחרי שהתרגלה עוד יותר, כבר אפשר להוציאה על פני העולם החפשי והיא אינה בורחת מבעליה, ואחרי תקופה נוספת בעליה כבר מנסה לרחוף אותה שתלך לדרכה, ועכ"ז מגודל אהבתה אליו היא אינה עוזבת אותו, עד שבסוף, גם אם בעליה יקוץ אותה במחט, עכ"ז מגודל אהבתה אליו היא לא תעזוב אותו, מפני שקשורה אליו. כן הדבר בעניננו, גם כאשר הקב"ה נותן מכה, אין זה אלא הבחנה בגודל האהבה שבינינו להקב"ה, בדומה לעקיצת המחט של בעל הציפור הנ"ל, שאינו אלא מגודל האהבה שביניהם, הקב"ה רוצה להבחין בנו ולחזק את הקשר והאהבה בינינו, עד שנפרד מן הרשע ונזכה לגאולתינו.

תפלתינו ותקותינו שהקב"ה ישלח מהרה רפו"ש לכל הנפגעים, ונחמה שלימה לכל האבלים שיחי', ונזכה להתעורר מזה כראוי, ללמוד לקח ולהבדל לגמרי מן הרשעים, ועי"ז נזכה בקרוב ממש לראות בשמחתן של ישראל בביאת גוא"צ בב"א.